



Uitgeverij Holland - Haarlem

Voor meer informatie:

www.henkhardeman.nl
www.saskiahalfmouw.nl
www.uitgeverijholland.nl

Van Henk Hardeman is verschenen:

De prinses van Ploenk
De pirate van Ploenk
Paniek in Ploenk
De bastaard van de hertog
Het rijtjespaleis
Zebedeus en het zeegezicht
De schaduw van Zwarterik
Het zwarte vuur
Spookschrijvers

Omslag en illustraties: Saskia Halfmouw

Omslagtypografie: Ingrid Joustra

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Henk Hardeman 2011

ISBN e-boek 9789025112288

NUR 283

1. Onverwacht bezoek

‘Wakker worden!’

‘Huh?’

‘Moon, wakker worden! Zeven uur! Het is de eerste dag van de vakantie!’

Moon opende één oog. ‘Vakantie?’ zei ze slaperig. ‘Waarom maak je me dan wakker? Lameligger.’ Haar oog viel weer dicht. Opnieuw werd er aan haar getrokken.

‘We moeten opstaan,’ klonk het dringend. ‘Anders komen we te laat voor de ochtendgymnastiek!’

‘Ochtendgymnastiek?’ Moon veegde haar lange blonde haar uit haar gezicht. ‘Ik doe thuis nooit gymnastiek.’ Ze opende beide ogen. Verbaasd keek ze naar het meisje met de donkere krullen dat naast haar bed zat gehurkt. Ze droeg gymkleden. Bruine ogen keken haar streng aan van achter een brilletje. ‘Nina, wat doe jij in ons huis?’

‘Je bent niet thuis! We zijn nog op het internaat!’

Moon ging rechtop zitten en zag het andere bed, een paar meter tegenover haar, dat al keurig was opgemaakt. Nina’s bureau, dat er vlak naast stond, zag er al even opgeruimd uit.

‘O ja.’ Langzaam drong de gruwelijke waarheid tot haar door. Haar vader had het te druk met zijn schilderijen, daarom moest ze de hele vakantie hier blijven. ‘Ik wou dat ik nog sliep,’ kreunde ze.

Nina gooide haar een korte bordeauxrode broek, een wit shirt en gym schoenen toe. ‘Trek aan! En doe je haar in een staart, of twee staartjes. Misschien halen we het nog. Je weet dat Blavatski ontploft als we niet op tijd komen.’

Mopperend begon Moon zich aan te kleden. ‘Hebben we vakantie en dan moeten we nog ’s ochtends vroeg uit ons bed om buiten stomme oefeningen te doen!’

‘Nou ja,’ zei Nina, ‘het is in elk geval lekker weer.’

Moon kreunde afkeurend.

Toen Moon klaar was, renden ze halsoverkop door de lange gangen die helemaal verlaten waren. De meeste meisjes waren naar huis. Hijgend renden ze door de openslaande deuren naar buiten. Toen moesten ze nog om het enorme gebouw met de talloze torentjes heen, om bij het gymterrein te komen dat een eind erachter lag. Het was nog koel, maar nu al was duidelijk dat het vandaag weer een warme dag zou worden.

Terwijl ze het uitgestrekte gazon overstaken dat rondom het internaat lag, hijgde Moon: 'Waarom hebben ze dat gymterrein zo ver weg aangelegd? Zo kun je toch nooit op tijd komen?'

Nina keek haar door haar briljetje aan met haar schooljuffenblik. 'Wel als je op tijd je bed uit komt.'

Er stonden al een stuk of twintig meisjes te wachten, keurig in het gelid, alsof ze soldaten waren. Een grote, gespierde vrouw in een trainingspak, die haar haar aan weerskanten in twee strakke knotten droeg, liep langs de leerlingen en bekeek hen kritisch. Toen ze Moon en Nina zag aankomen, draaide ze zich naar hen toe. Ze blies op een fluitje dat aan een touwtje om haar nek hing. 'Jullie!' blafte ze. 'Te laat! Drie rondjes extra!'

'O nee...' zuchtte Moon. 'Ook dat nog.'

'Wat jij zegt, Monica Swaak?'

'Niks,' zei Nina gauw. 'Ze zei helemaal niks, juffrouw.'

'Mooi.' Hun gymjuf zette haar handen in haar zij en keek hen dreigend aan. 'Anders jij lopen zés rondjes. Ga staan bij rest.' Ze ging verder met haar inspectie. Hier en daar gaf ze iemand een duw als die niet helemaal recht stond, en trok ze een shirt recht dat niet helemaal netjes zat. Toen ze klaar was, keek ze de meisjes een voor een aan. 'Vanochtend wij gaan hard werken, dames. Eerst zes rondjes om gebouw, dan tien keer opdrukken, dan twintig keer...'

Iemand stak een vinger op. Een meisje met perfect zittend lang blond haar en enorme ringen in haar oren. Ze keek alsof ze iets onprettigs rook. 'Maar dat is toch belachelijk! Dan zijn we dood!'

‘O nee,’ fluisterde Nina tegen Moon. ‘Kimberley blijft ook hier!’

‘En haar slaafjes Deborah en Anne-Fleur ook,’ zei Moon. ‘Nou, dat wordt een superleuke vakantie. Niet dus.’

‘Dood?’ Blavatski zette grote ogen op en lachte toen spottend. ‘Denken jullie ik geworden was wereldkampioen worstelen, hardlopen, paalgooien, vérspringen en boksen als ik was blijven zitten hele dag achter de computer, zoals jullie? Of voor spiegel?’ voegde ze eraan toe met een blik op Kimberley en haar vriendinnen.

‘In uw tijd hadden ze nog geen computers,’ zei Kimberley droog. ‘En u zou best eens wat vaker in de spiegel mogen kijken hoor. Een beetje make-up doet wonderen. Zelfs in uw geval.’

Anne-Fleur en Deborah giechelden.

Blavatski liep rood aan, maar ze hield zich in.

‘Ze durft niets tegen Kimberley te doen,’ fluisterde Nina, ‘omdat Kimberleys vader zoveel geld geeft aan de school.’

Moon knikte. ‘Ja, dan zou ze vast haar baan kwijtraken.’

‘Jullie stil!’ brulde Blavatski. ‘We beginnen met warming-up: zes rondjes om gebouw!’

‘Ach, ik zie wel wanneer ik er genoeg van krijg,’ zei Kimberley op een net iets te harde fluisterton tegen Deborah en Anne-Fleur.

‘Wat een kreng is dat toch!’ siste Moon.

Nina knikte.

Opnieuw klonk er een schel fluitje. ‘Rennen, dames! Twee aan twee!’

Alle meiden begonnen sjokkend te rennen. Kimberley en haar vriendinnen kwamen als laatsten.

‘Moet je zien,’ zei Nina, die samen met Moon in het midden liep. ‘Deborah kijkt gewoon op haar mobieltje!’

‘Doorlopen!’ riep Blavatski. ‘Niet praten met buurvrouw.’

‘Ja ja,’ mompelde Moon. ‘Maar wel met je mobieltje zeker.’

Na het vierde rondje waren Kimberley en haar vriendinnen opeens verdwenen.

Nina keek om zich heen. 'Waar hangen die nou weer uit?'

'Kan me niet schelen,' zei Moon. 'Als ze maar bij ons uit de buurt blijven.'

Plotseling kwam Blavatski naar hen toe. Ze hield een mobieltje omhoog.

'O nee.' Moon trok een gezicht. 'Rennen we niet hard genoeg of zo? We moeten al drie rondjes extra.'

'Monica,' begon de gymjuf toen ze vlak bij hen was. 'Jij onmiddellijk bij directrice moet komen. Ik net belletje van haar kreeg.'

'Bij de directrice?' riep Moon. 'Hoezo? *Ik* heb niks gedaan hoor.'

'Ik voor jou hoop,' zei Blavatski met gefronste wenkbrauwen.

'Anders wordt twintig keer opdrukken.'

'Twintig?' herhaalde Moon ontzet.

'Opschiet! Directrice wacht.'

Nina wilde meelopen, maar ze werd door een arm als een boomstam tegengehouden.

'Doorlopen jij!' blafte Blavatski.

'Ik zie je straks!' riep Moon. Op een drafje ging ze terug naar de hoofdingang. Het kantoor van de directrice zat meteen links. Ze klopte aan.

'Binnen!'

De directrice zat achter haar bureau. Zoals altijd het haar keurig in een knotje en haar lippen vuurrood gestift. Ze had vandaag haar parse mantelpak aan. Aan de andere kant van het bureau zat een man met lang donkergrijs haar en een sikje. Hij droeg een spijkerpak en cowboylaarzen.

'Pap!'

Hij spreidde zijn armen. 'Monica! Eh *Moon*,' verbeterde hij zichzelf. 'Sorry. Ik kan er maar niet aan wennen dat je je naam hebt veranderd sinds je op het internaat zit.'

‘Geeft niet, pap,’ zei ze nadat ze elkaar omhelsd hadden. ‘Maar ik vind Monica een beetje truttig klinken. Vooral als je al twaalf bent.’ Toen kreeg ze een kleur, omdat ze de kille ogen van de directrice op zich gericht voelde. Ze ging een eindje bij haar vandaan staan en keek weer naar haar vader. ‘Waarom ben je hier eigenlijk?’ vroeg ze zacht. ‘Ik dacht dat je het te druk had met schilderen. Je had toch belangrijke opdrachten die op tijd af moesten?’

Haar vader keek een beetje ongemakkelijk. ‘Eh ja, dat is ook zo, maar zoals ik net al tegen mevrouw Brandnetel...’

‘Netelroos,’ zei de directrice met een zuinig mondje. ‘En het is juffrouw, ik ben niet getrouwd.’

‘... tegen juffrouw Netelroos zei, ik moest hier toevallig in de buurt zijn.’

‘Dus je vader wilde je graag even zien,’ ging de directrice verder. ‘Ik heb hem zojuist ingelicht over je schoolprestaties, *Monica*.’

Moon slikte. Ze durfde haar vader niet rechtstreeks aan te kijken.

Hij glimlachte. ‘Geen zorgen. Juffrouw Netelroos en ik hebben er alle vertrouwen in dat het weer goed komt. Toch? Maar eerst heb je even lekker vakantie.’

De directrice glimlachte ook, maar haar ogen deden niet mee. ‘Natuurlijk.’ Ze stond op. ‘Nou, laat me jullie niet langer ophouden. Jullie hebben vast veel te bespreken.’

Met andere woorden: *hoepel op*, dacht Moon. Graag! Ze greep de hand van haar vader en trok hem het kantoortje uit.

‘Wat een zuurpruim,’ zei hij toen ze buiten gehoorsafstand waren.

‘En dan heb je de rest van de leraren nog niet eens gezien.’

Hij keek haar een beetje schuld bewust aan. ‘Is het zo erg?’

Moon haalde haar schouders op. ‘Nou ja, valt wel mee.’

Haar vader plukte aan zijn sikje. ‘Tja, het spijt me dat je hier moest blijven. Maar de zaken gaan zo goed dat ik...’

‘Geeft niet, pap. Ik red me wel. Gelukkig blijft mijn kamergenootje ook hier in de vakantie.’

‘O ja, Nena. Dat meisje met die rode krullen, toch?’

‘Zwarte.’

‘Zwarte, sorry.’

‘En ze heet Nina. Maar wat moet je hier in de buurt nou doen?’

Haar vader zweeg even. Hij keek om zich heen, om te zien of ze alleen waren. Toen boog hij zich naar haar toe en fluisterde: ‘Eigenlijk is het niet helemaal waar dat ik hier in de buurt moest zijn. Ik kom speciaal voor jou.’

Moon schrok. ‘Hè? Er is toch niks met mam?’

‘Nee, met haar is alles prima. Ik kreeg net nog een kaartje uit Venezuela. Ze is nu halverwege haar wereldreis. Maar ik ben hiernaartoe gekomen, omdat... Monica, er is iets waar ik je niks over kan vertellen. Maar het komt weer goed hoor,’ zei hij met een glimlachje. ‘Dat verzeker ik je.’

‘Pap, waar héb je het over? Doe niet zo geheimzinnig!’

‘Luister, je moet iets voor me doen. Iets heel simpels. Maar je moet me beloven dat je er niets over zegt. Tegen niemand. Ook niet tegen eh...’

‘Nina.’

‘Nina ja.’

‘Eerst wil ik weten waarom.’ Moon sloeg haar armen over elkaar.

Hij zuchtte. ‘Tja, eigenlijk is het heel eenvoudig. Ik heb een paar schilderijen die ik ergens op een veilige plek moet bewaren.’

Ze keek hem bezorgd aan. ‘Ben je bang dat ze gestolen worden?’

‘Sterker nog, ze wáren gestolen.’

‘Waaaat! Had iemand je schilderijen gestolen?’

Haar vader knikte. ‘Gelukkig heb ik ze weer terug. Maar ik vertrouw het niet meer, Monica... Moon. Daarom wil ik ze ergens verstoppen, tot ik ze aan de eh rechtmatige eigenaar kan geven. En toen dacht ik aan het internaat.’ Peinzend keek hij naar de

bovenkant van het met klimop bedekte gebouw. Eerst liet hij zijn ogen over de torentjes dwalen en toen over het grote schuine dak. ‘Hm, daaronder zit vast een enorme zolder...’

2. Wegpiraten

De glimmend gepoetste oldtimer tufte met open dak over een smalle landweg die nog modderig was van een recente regenbui. Aan het stuur zat een sportief geklede oudere heer met een bos krullend grijs haar waarop een pet rustte. In plaats van een stropdas droeg hij een sjaaltje. Naast hem zat een jongen met lang rood haar tot op zijn schouders. Zijn hoofd deinde op en neer op de muziek die door zijn oordopjes kwam.

‘Heerlijk,’ zei de man, zonder zijn ogen van de weg af te nemen. ‘Vind je niet, Marcel? Eh Mars.’

‘Huh?’ De jongen keek opzij.

De man gebaarde naar de oordopjes.

Mars trok ze uit zijn oren. ‘Wat zei u, oom Dirk?’

‘Dat het heerlijk is. Een paar daagjes op stap. Jij en ik.’

‘O... ja,’ zei Mars zonder veel enthousiasme.

‘Lekker samen kamperen,’ zei oom Dirk. ‘En vissen en wandelen.’ Hij knikte naar de rugzakken achter in de kleine auto, en de tassen met allerlei soorten uitrusting. ‘Ik weet dat het een tijdje geduurd heeft, maar het was ook zo razend druk op het bureau. Maar ik had je ouders beloofd dat we samen een keer-tje op stap gingen en nu is het dan zover. Zeg, je gaat toch niet de hele tijd met die dingen in rondlopen?’

‘Nee hoor, oom, alleen onderweg.’

‘Dan is het goed, anders kunnen we natuurlijk nooit eens een goed gesprek voeren... Mars?’

Er kwam geen antwoord.

Oom Dirk keek opzij en zag dat de jongen alweer meedeinde met de muziek.

‘Heerlijk!’ mompelde hij opnieuw. ‘Even geen gedoe. Laat iemand anders maar eens achter het geboefte aan rennen.’ Hij zette de autoradio aan en draaide met zijn vrije hand aan het knopje. ‘Tijd voor het journaal. Eens horen of er nog wat spannends is gebeurd sinds we zijn vertrokken.’

Er klonk een zakelijke stem door de luidsprekers: ‘Meer nieuws over de grootscheepse kunstdiefstal. Intussen is bekend geworden dat niet alleen de wereldberoemde schilderijen *De Aardappeleters* van Vincent van Gogh en de *Mona Lisa* van Leonardo da Vinci zijn ontvreemd, ook *De Nachtwacht* van Rembrandt en *De Schreeuw* van Edvard Munch blijken te zijn vervangen door bijna niet van echt te onderscheiden kopieën. Waar de originelen zich thans bevinden, is onbekend. Er is een speciaal Europees researcheteam in het leven geroepen om deze...’

Oom Dirk zette de radio uit en glimlachte. ‘Da’s gelukkig niet mijn pakkie-an.’

Op hetzelfde moment klonk er achter hem een luid getoeter.

In zijn achteruitkijkspiegel zag hij een lange, glanzend zwarte auto, die in een razend tempo dichterbij kwam.

‘Wat zullen we nou beleven?’

Hij kon ternauwernood uitwijken toen de auto naast hem kwam rijden en hem half de berm in duwde.

‘Wat gebeurt er?’ vroeg Mars. Hij had zijn oordopjes uit gedaan.

Oom Dirk schudde met zijn vuist. ‘Wegpiraten! Zijn jullie helemaal gek? Je mag hier niet inhalen!’

De ramen van de lange auto bleven dicht. Ze waren van donker glas, zodat je niet kon zien wie erin zat. Even bleef de onzichtbare chauffeur naast hen rijden, toen stoof hij ervan door. Modder spatte op de keurig gepoetste auto van oom Dirk. De kofferbak van de zwarte wagen stond op een kiertje; met een touw was hij vastgemaakt aan de bumper. Er stak iets uit wat flapperde in de wind.

‘Wat een superslee!’ zei Mars bewonderend. ‘Vast een filmster, of iemand van de televisie of zo.’

‘Al was het de koningin,’ zei oom Dirk. ‘Zo hard mag je hier helemaal niet rijden, dat is levensgevaarlijk. En ze hadden hun bagage beter moeten inpakken.’ Hij knikte naar het wapperende geval dat steeds verder naar buiten kwam. ‘Zo meteen waait het er nog uit en dan...’

‘Gaat u ze arresteren, oom?’ vroeg Mars enthousiast. ‘Dan kunnen we zien wie het zijn. Misschien is het wel een bekende band.’

Oom Dirk tikte met zijn vingers op het stuur, alsof hij daar even over nadacht. Toen schudde hij zijn hoofd. ‘Nee, ik laat mijn vakantie niet bederven door een of andere idioot op wie-len.’

‘Jammer,’ mompelde Mars. Hij deed de oordopjes weer in.

De zwarte auto was bijna uit het zicht verdwenen. Net voordat hij een bocht nam, schoot het flapperende ding los uit de kofferbak en zweefde door de lucht. Als een vogel zeilde het naar de oldtimer toe.

‘Kijk uit!’ riep Mars. Hij dook opzij toen het voorwerp met een klap plat op de voorruit belandde, alsof het hem dwars door het glas heen zou kunnen raken.

Oom Dirk trapte hard op de rem. De auto draaide een keer om zijn as in de modder en stond toen stil.

‘Alles goed, Marcel?’

Mars knikte. Hij zag bleek. ‘Beetje geschrokken.’

‘Anders ik wel,’ zei oom Dirk terwijl hij met een bevende hand het portier opende. Er kwam een verbeterde trek op zijn gezicht.

‘Ik voel er veel voor om achter die lui aan te gaan en ze in te rekenen.’ Hij stapte uit en keek hoofdschuddend naar zijn auto die onder de modder zat. Toen tuurde hij peinzend in de verte.

Mars kwam er ook bij staan. ‘Die vinden we nooit meer terug.’

‘Helaas heb ik hun kenteken niet,’ zei oom Dirk, ‘maar ze hebben wel een fraai spoor achtergelaten.’ Hij knikte naar de band-

afdrukken in de modderweg. ‘Die hoeven we alleen maar te volgen.’

‘Gaan we dat echt doen?’ Mars begon te glunderen.

‘Haal jij eerst maar eens dat geval van de voorruit. En dan gaan we proberen de auto weer op de weg te krijgen.’

Mars trok de lap weg en bekeek hem fronsend.

‘Wat is het, Mars?’

‘Een poster of zoiets, denk ik.’

Oom Dirk kwam erbij staan. ‘Een poster? Nee, da’s een schildersdoek. Zonder lijst.’ Hij draaide de lap om en bekeek de afbeelding. Toen stokte zijn adem.

‘Wat is er? Alles oké?’ vroeg Mars.

Oom Dirk leek te ontwaken uit een diepe slaap. Hij knipperde met zijn ogen en keek Mars ontzet aan. ‘Dit schilderij...’ begon hij. ‘Is miljoenen, nee, miljarden waard. Tenminste, als het echt is...’

‘Miljarden? Dat schilderijtje? D’r zitten allemaal barsten in!’

Oom Dirk tikte met een bevende vinger op het omgekrulde doek. ‘Dit schilderijtje, Marcel,’ ging hij met zachte stem verder, ‘is de *Mona Lisa*. En die barsten zitten erin omdat het reuze oud is.’

‘De *Mona Lisa*?’ herhaalde Mars. ‘Nooit van gehoord.’

‘Krijgen jullie dan niets over kunst op school?’ zei Oom Dirk geërgerd. ‘Ik vraag me werkelijk af wat ze jullie tegenwoordig leren.’ Hij nam het schilderij voorzichtig onder zijn arm en liep met zuigende stappen door de modder naar de achterbak.

‘Nou, we hebben weleens les gehad over Andy Warhol enne Karel Appel...’

Oom Dirk keek hem indringend aan. ‘De *Mona Lisa* is een van de beroemdste kunstwerken ter wereld, Mars. Het hangt in het Louvre, een heel bekend museum in Parijs. Liever gezegd, daar *hing* het. Achter glas en zwaarbeveiligd. Maar blijkbaar niet zwaar genoeg.’ Hij opende de kofferbak, legde de *Mona Lisa* erin, en deed de klep gauw weer dicht.

‘Maarre... waarom denkt u dat het er nou niet meer hangt?’

‘Omdat ik daarnet een bericht hoorde op de radio, terwijl jij naar die *boem boem*-muziek van je luisterde.’

Mars keek een beetje beledigd.

Oom Dirk vertelde hem over de kunstdiefstal, de kopieën en het speciale rekercheteam.

‘Maar hoe weet u zo zeker dat dit niet een kopie is?’ vroeg Mars. ‘En waarom duikt de *Mona Lisa* plotseling hier op?’

‘Dat zijn hele goede vragen, jongen. En ik ben van plan daar een antwoord op te vinden. Kom mee.’ Oom Dirk stapte weer in de auto en sloeg het portier met een klap dicht.

Mars zat in een wip naast hem. ‘U wilde uw vakantie toch niet laten bederven door een stel idioten op wielen?’

‘Nu is het een heel ander verhaal geworden,’ zei oom Dirk vastberaden terwijl hij de motor startte. ‘Het spijt me, Mars, maar de hengels en de wandelschoenen blijven voorlopig in de achterbak.’

‘En dat rekercheteam, moet u dat niet even bellen? Die willen vast wel op de hoogte worden gebracht van uw vondst.’

‘Bellen kan altijd nog. We moeten het spoor volgen nu het nog vers is.’ Met enige moeite lukte het oom Dirk de auto te keren en weer op de smalle weg te krijgen. Hij gaf plankgas en de auto ging met horten en stoten over het landweggetje, in de sporen van de zwarte auto.

‘U wilt het graag alleen oplossen, hè?’ zei Mars grijnzend.

‘Daarom belt u ze niet. Geef het maar toe!’

Even keek oom Dirk zijn neef aan. Er speelde een vaag lachje om zijn mond. ‘Niet helemaal alleen, Mars, met z’n tweeën.’

Mars sloeg met zijn handen op het dashboard. ‘Yes!!’

‘Maar één ding, geen woord hierover tegen je vader en moeder. Niet één sms’je of wat dan ook. Begrepen?’

‘Deal!’

3. De kaduke lift

Moon en haar vader stonden bij zijn auto, die hij uit het zicht van de hoofdingang had geparkeerd, achter een rijtje hoge struiken. Het was een knalgeel bestelbusje vol deuken. Toen haar vader de schuifdeur aan de zijkant opende, slaakte Moon een kreet. Het busje was helemaal volgestouwd met opgerolde schildersdoeken.

‘Een paar schilderijen?’ zei Moon verbijsterd. ‘Pap, dit zijn er minstens twintig!’

Haar vader plukte nerveus aan zijn sikje. ‘Het zijn er echt maar een paar. Alleen zijn sommige wat groter dan andere.’

Ze keek hem ongelovig aan. ‘Pap! Heb jij je eigen schilderijen in stukken geknipt?’

‘Dat hebben de dieven gedaan. Voor het transport. Maar ik kan ze weer naadloos aan elkaar zetten, dan zie je er niks meer van.’ Moon gebaarde naar de inhoud van het busje. ‘En dit wil je allemaal op de zolder verbergen? Hoe? We moeten minstens tien keer heen en weer lopen om alles boven te krijgen. Over het terrein en door het gebouw. Er is vast iemand die dat ziet.’ ‘De meeste leerlingen en leraren zijn met vakantie. En de rest is toch buiten gymnastiek aan het doen?’

‘Pap!’ Moon klonk wanhopig. ‘Ze moeten van Blavatski rondjes lopen om het gebouw. Je zult zien dat er uitgerekend een stel langskomt als wij lopen te zeulen met die schilderijen. Of Brandnetel komt net uit haar kantoor, of Brak de conciërge. Wat doen we dan?’

‘Brandnetel? Ik dacht dat ze Netelr...’

‘Wij noemen haar zo, het is een bijnaam!’

‘Aha.’ Haar vader was even stil. Zijn voorhoofd rimpelde terwijl hij diep nadacht. ‘Ik weet het!’ riep hij toen. Zonder nog iets te zeggen, rende hij het gebouw weer in.

‘Wat ga je doen?’ Moon rende achter hem aan. Ze liep voorbij

de gesloten deur van de directrice en zag dat haar vader een eindje verderop bleef staan. Hij legde een vinger tegen zijn lippen en wenkte dat ze naar hem toe moest komen. 'Maar wat...' begon ze.

'Ssst!' Hij wees naar de muur waar achter een dik glas een rode knop zat.

'Het brandalarm?' fluisterde Moon. 'Dat meen je toch niet, hè?' Haar vader knikte. 'Maar eerst wil ik die zolder eens zien.'

'Deze kant op. Ik hoop dat de deur naar de zoldertrap open is.' Ze ging hem voor naar een lange gang, die uitkwam bij een groot trappenhuis. 'De deur is boven aan de laatste trap.'

'Hoeveel trappen zijn dat wel niet?' vroeg haar vader terwijl hij omhoogkeek.

Moon haalde haar schouders op. 'Geen idee, ik heb ze nooit geteld. Maar Blavatski gebruikt ze wel eens voor haar gymnastieklessen. Moeten we vier keer achter elkaar alle trappen op- en afrennen. Als je boven bent, moet je eerst een uur op adem komen voordat je...'

'Is er geen lift?'

Moon trok een gezicht. 'Ja, maar die is al jaren buiten gebruik.'

'Laat zien.'

Even later stonden ze voor een grijze, metalen deur met een rond raampje. Op de deur hing een handgeschreven bordje: *Defect.*

'Zie je wel?' zei Moon. 'Hij is kaduuk.'

Haar vader drukte een paar keer op het knopje naast de lift. Inderdaad gebeurde er helemaal niets.

'Wat ben jij daar aan het doen, Monica?' klonk opeens een stem achter hen. 'En wie is die man?'

Moon draaide zich als door een wesp gestoken om. 'Kimberley!'

'Wie?' vroeg haar vader.

'Dat is Kimberley,' zei Moon. 'Kimberley, dit is eh...'

'Ik ben Mees,' zei haar vader. Hij stak een hand uit naar

Kimberley, die ernaar keek alsof hij haar een insect liet zien. Toen ze geen aanstalten maakte om zijn hand te schudden, liet hij hem weer zakken.

‘Mees is eh monteur. Hij is hier om de lift te maken.’

‘Huh?’ Mees keek haar bevreemd aan.

‘Nou, dat zou tijd worden,’ zei Kimberley. ‘Kunnen Deboor, Anne-Fleur en ik lekker met de lift als jullie weer eens trappen moeten lopen.’ Ze keek Moon onderzoekend aan. ‘Waarom ben jij eigenlijk niet braaf buiten rondjes aan het lopen, *Monica?*’

‘Euh... ik moest van de directrice laten zien waar de lift was.’ Plotseling werd Moon boos. Wie dacht Kimberley wel dat ze was! ‘En waar was jij opeens naartoe,’ zei ze verontwaardigd, ‘met je vriendinnen?’

‘Gaat je niks aan,’ antwoordde Kimberley. ‘Succes met de reparatie, meneer de monteur,’ zei ze tegen Mees. Ze stak haar neus in de lucht, draaide zich om en liep met grote passen weg.

Mees had al die tijd met een gefronst voorhoofd toegekeken. Toen Kimberley verdwenen was, vroeg hij zacht: ‘Wat moest dat? Waarom zei je tegen haar dat ik de monteur ben?’

‘Omdat Kimberley de grootste roddelkont is die hier rondloopt, pap. Bovendien is ze supergemeen. Ze kan alles flikken wat ze wil, omdat haar pa de school regelmatig veel geld geeft. Als ik had gezegd dat jij m’n vader bent, had ze zich vast afgevraagd wat we hier aan het doen zijn.’ Ze liep een eindje in de richting waarin Kimberley verdwenen was en keek om zich heen. ‘Volgens mij doet ze dat trouwens toch wel.’

Achter haar klonk opeens een geratel en gezoem. Tegelijk flitste er een zacht licht aan. Ze draaide zich om en zag dat de liftdeur zich opende.

‘Nou,’ zei Mees. ‘Zo te zien doet-ie het nog. Hij is alleen wat traag geworden.’ Hij stapte de lift in en keek op de rij knoppen aan de zijkant. ‘Hij gaat tot en met de derde verdieping. Ik durf te wedden dat de vierde de zolder is. Kom, we halen de schil-

derijen!

‘Maar...’ begon Moon. ‘Dat brandalarm...’

‘Geen tijd te verliezen!’

Ze renden terug door de lange gang, af en toe om zich heen kijkend of niemand hen in de gaten hield. Moon lette er vooral op of Kimberley en haar vriendinnen ergens te bekennen waren, maar het gebouw leek uitgestorven.

Ze holden heen en weer tussen het busje en de lift tot ze alle schilderijen hadden opgehaald. Ze konden er zelf nog maar net bij. De kleine lift rook muf, als een kamer die in geen jaren was gelucht.

Mees drukte op de bovenste knop. ‘En nu maar hopen dat-ie het doet...’

Moon keek gespannen naar het schermje boven de liftdeur, waar de cijfers 1 tot en met 3 op stonden en een wijzer, die nu nog op 1 stond.

De deur schoof met een klap dicht, de lift kreunde en kraakte en langzaam kwam de wijzer in beweging.

‘Hij doet het!’ juichte Moon.

De lift schudde en begon te klimmen. Vlak voordat hij de begane grond verliet, zag ze een gezicht in het ronde raampje. ‘Kimberley!’ riep Moon. ‘Ze heeft ons toch in de gaten gehouden!’

‘Geen zorgen,’ zei haar vader. ‘Als ze ons wil volgen, moet ze al die trappen op. Die haalt ons nooit in.’

‘Maar ik weet niet wat ze allemaal gezien heeft. En misschien raadt ze wel waar we heen gaan.’

‘Door dat raampje heeft ze niks gezien hoor. En waarom zou ze denken dat we naar de zolder gaan? Als je haar ziet, zeg je gewoon dat de *monteur* even een testritje wilde maken.’

‘Dat gelooft ze vast niet,’ zei Moon. ‘Dat kind is ontzettend nieuwsgierig, pap. Die geeft niet op voordat ze weet wat er aan de hand is.’

‘Dan moeten we de schilderijen zo goed en zo snel mogelijk

verstoppert. We kunnen nu niet meer terug.’
Moon wist dat hij gelijk had.
Het duurde een eeuwigheid, maar eindelijk bereikten ze de derde verdieping. Met een vrolijk *pling* kwam de lift tot stilstand. Het duurde minstens drie minuten voordat de deur haperend openschoof.
‘Gauw!’ zei Moon. ‘Voordat Kimberley boven is!’
Mees spitste zijn oren. ‘Ik hoor nog niks.’ Hij keek om zich heen. ‘Waar is die zolder nou?’
‘Daar.’ Moon knikte naar een verveloze deur een paar meter bij hen vandaan. ‘Nou maar hopen dat-ie... Yes! Kijk pap, er zit een sleutel in het slot!’
‘Dat kan betekenen dat iemand ons voor is,’ zei hij behoedzaam.
Voorzichtig openden ze de deur. Voor hen was een lange, steile trap die in de duisternis verdween.
‘Zo te zien is er niemand,’ zei Moon. ‘Anders zou er wel licht branden. Toch?’ Ze vond een ouderwetse schakelaar en met een doffe klik haalde ze hem over. Ergens boven floepte een fel tl-licht aan.
Ze knikten naar elkaar en brachten haastig de opgerolde schilderijen naar boven. Toen de laatste op de zolder was, haalde Mees de sleutel uit de deur en draaide deze aan de binnenkant op slot.
‘Nu snel alles verbergen!’ zei Moon.
‘Nou, dat zal niet erg moeilijk worden.’ Mees inspecteerde de zolder. Het was een enorme ruimte, die tjokvol stond met van alles en nog wat: staande spiegels, kasten en kastjes, oude ledikanten, stoelen, tafels, stapels beschimmelde boeken en schriften, en nog veel meer. Over alles heen lagen grote spinnenwebben, zwaar van tientallen jaren stof.